

Олександра БІЛОМОНОВИЧ

Ялинка

I
Не лише міста і села,
Людські села і міста,
Облетіла вість висока
Про святого Христа.

Скряпа
прокилася по світі,
Скряпа той вітер
пролетів...
Як рожонуть
веровіття
Розкопцанні
сади.

Од стеблених
при дорозі
До хмарних угорі –
Все у радісній тривозі,
Все у своїй зорі.

Восход радість господарить,
Все дари приготувля...
Як ті «Царіс со дари»,
Поспішас вся земля
Привітати немовля.

II
А найбільше з дарами капливе,
А найбільше щасливе, всове –
Царство зелене шумливе,
Шумливе та сумериве.
Найбільше радість в природі –
Зелена радість лісів і садів...
Впнатися будуть од квітів, плодів
Стали у господній господі!
Слови щодня наплекаться солодом,
Слови солодом стали, як мед.
Груші між вітами світяться золотом,
Груші запалють зеленої намет.
Світяться груша і яблука світяться...

Квіти конвалії питаються нас:
«Гарна для Панни Пречистої китиця
Буде з палуча рождженення нас?»
Вішні заллети зелене металиво
Радісно-красним червоним дощили.
Кожна квітка і кожне дерево?
Дари готус в тасмній Бетлем.

III
В краю, де Панноні впада,
В білому полі одна, –
Тільки влітку сумна,
Тільки влітку не рада.
«Добре їм там,
Під небом ласкавим,
Під сонцем жарким...
Що ж в йогої дам?
Так на моїм деревці
Ні вгодина, –
Тільки сніжковий оці,
Тільки сніжковий...»
Але що це – сниться чи неа?
Хтось влітку світлом заліва,
Хтось криком од вітру закрива –
І голубить розласкавані слова:
Не журися, моя сирото,
Не сумуй, деревце моє гоке –
З цього часу без тебе нікто
Не ославить народження Боже,
Як осмеш ти свято Радда,
Як усі тобі будуть радіті!
А найбільше – найменші ества,
А найбільше радітнуть діти,
Як ти виплемева вабити їх,
Як ти красно для їхньої вітви
Позолотил на гілках свої:
Помаранчі, цукерки, горіхи!

I не будуть оці льодри,
А популінені сила-силена
Загоряться зрок на тоби,
Моя з віку до віку зелена!
Не журися ж, влітку мата,
Королівно Радданого свята –
До сьогодні ти бідна була,
Від сьогодні ти будеш багата!

